»kuſi terwiſi Kattile« (Suurwürstina Katharina Mihailowna) »Temale ja Ta abikaaſale« (Meklenburgi-Strelitſi hertſog Georg) »neile mõlemille.« — Kui ei olnud ka mite need ſõnad iſe, ſiiski oli meie Õnnistegija wiimſe õhtuſööma aea waim ſes wiimſes ſureja Keisri kõnelemiſes Tema armſamatega: »Ühe käſu annan ma teile, et teie üksteiſt nõnda peate armastama, kui mina teid olen armastanud.« Tema õrnam tähelepanemine oli kõigeenamiſt Sellele kingitud, kes käſi kääs Temaga elu ja walitſuſe teekonda läbi oli käinud. Teda andis Ta ühtekoosliku kõikide armastuſe hooleks, — Keiſerina pidi, Tema ſoowimiſe järel, kõige Keisrimaja ühenduſe keſkpaigaks jääma. Kui Keiſerinal, kül ilma tahtmata, ſügawamaſt ſüdame põhjaſt need ſõnad wäljatungiſid: »Miks mina ei wõi ſinuga ſurra!« ſüs wastas Keiſer ſelle kurwastuſeſt lõhutud ſüdame häda kaebamiſe peale, laſte peale näidates: »Sina pead neile ſeal elama.« — Aga laſtele ütles Tema, Keiſerina peale näidates: »Elage edespidi kiriſikumal ühelmeelel ja armaſtuſel, kui ſeie ſaadik.« — Keiſer tahtis, kuda ülemal juba ütlekime, ka neile kaugel olewalle laſtele oma wiimiſt õnniſtamiſt oſandada. Igaühe nende nime juures tõſtis Ta oma kuiwand kää ülesſe, ſuurte kauguſte läbi püha risti tähega neid õnniſtates, — ja kuis ei pidand ühes niiſuguſes hingelugus ſureja õnniſtamine neile mite ulatama! Suurwürſtina Olga Nikolajewna, iſa raske haiguſe ſõnumide läbi maharudjutud, tahtis ſedamaid teele minna; ſuure waewaga laskis ta ennaſt oma abikaaſa, Kroonprintſi palwede läbi niipikalt kinnitada, et enne teeleminikut natuke puhkama heitis. Waewalt olid tal ſilmad kinni läinud, waewalt oli ta kerge unesſe uinunud, kui ta oma kalliſt iſa walu- ja ſurma-ſängis nägi, kuda Ta oma kät ülestõſtes teda enne lahkumiſt õnniſtada.

Leina- ja ehmatuſe-ſõnum oli wahe aeal ika enam ja enam linnas laiendanud. Rahwas woolas talwepalee ümber kokko: mõningad, kes ſeda koledat kuulutamiſt ei jõudnud uskuda, tungiſiwad ettetubadesſe, — teiſed, platſi peale, uulitſa peale, langeſiwad põlwili maha ja paluſid Jumalat oma Tſaari eeſt, ilma teadmata, kas ta weel elas ehk juba ſiſſe oli läinud õiglaste majadesſe.

Weel mõne tunni elas Keiſer. Aga ehk Tema kül hoopis kehalikul wäſimuſel weel oma täieliku waimuligiduſt, oma terwe hinge rammu hoidis, ſiiski elas Tema juba, mõtles ja tundis kui need, kes Jſſanda rüppes hingawad. — Üks kuriir tuli ſõnumedega ſõawäält, tõi ſõnumikuſi Suurwürſtide Nikolai ja Mihaeli kääſt. »Kas nad on terwed?« küſis Keiſer — »kõik muud ei puudu enam minuſſe, minu olemine ja mõtlemine on kõik Jumala juures.« — Siiski ei jätuud Tema weel järele, wiimiſt, igawest Lunaſtaja käsku täites; »armaſtada,« — armaſtada ka oma waenlaſt, kellele Tema ſüdameſt